

**BINNENGEKOMEN
TEAM POSTBEHANDELING EN
ARCHIVERING
D.D. 08-04-2026
No. 2026.01205
Portefeuillehouder: Hoenderkamp
Team: Beleid Sociale Zekerheid**

Aan het college van burgemeester en wethouders van Maastricht
Postbus 1992
6201 BZ MAASTRICHT

Maastricht, 8 april 2026

Betreft: Schriftelijke vragen SP - Maastrichtse aanpak voor eenvoudiger en menswaardiger inkomensondersteuning naar het voorbeeld van de gemeente Wageningen.

Geacht college,

In een [artikel](#) dat recentelijk verscheen op *De Correspondent* wordt beschreven hoe de gemeente Wageningen probeert het armoede- en inkomensbeleid fundamenteel anders vorm te geven, door inwoners met een laag inkomen niet langer vooral te benaderen via een verzameling losse regelingen, declaraties en voorwaarden, maar vanuit de veel eenvoudiger en wezenlijker vraag of iemand daadwerkelijk genoeg heeft om van te leven en om mee te kunnen doen in de samenleving. Uit de nadere toelichting van de gemeente Wageningen blijkt dat dit is uitgewerkt in het zogenoemde [Maatschappelijk Meedoen Budget](#), een regeling die sinds 1 januari 2025 meerdere eerdere minimaregelingen vervangt en uitgaat van één gesprek en één maandelijks bedrag, toegesneden op de persoonlijke situatie van het huishouden.

De kern van deze aanpak is vooral dat niet de systeemwereld van de gemeente, maar de leefwereld van inwoners centraal wordt gesteld. De gemeente kijkt binnen deze aanpak naar het totale inkomen van een huishouden, betreft daarbij wat mensen volgens standaardbedragen van het Nibud nodig hebben om rond te komen en mee te doen, en vult waar nodig het inkomen aan, zonder dat inwoners daarvoor telkens opnieuw langs verschillende loketten moeten of bonnetjes hoeven te verzamelen om te bewijzen waar het geld precies aan is uitgegeven. Juist dat maakt het Wageningse voorbeeld voor de SP relevant, omdat het laat zien dat inkomensondersteuning ook anders kan worden ingericht: eenvoudiger, begrijpelijker en meer uitgaand van vertrouwen in plaats van wantrouwen.

Daar komt bij dat Wageningen deze aanpak nadrukkelijk verbindt aan het bredere uitgangspunt van inkomenszekerheid, waarbij het niet alleen gaat om het voorkomen van de diepste financiële nood, maar ook om de erkenning dat mensen pas werkelijk kunnen meedoen in de samenleving wanneer er voldoende rust, voorspelbaarheid en bestedingsruimte is om het gewone leven vol te houden. De gemeente Wageningen heeft inmiddels bovendien zelf aangegeven dat deze regeling gaandeweg is aangepast op basis van ervaringen van inwoners, onder meer om beter rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, gezondheidsproblemen en onverwachte kosten, wat laat zien dat hier niet wordt vastgehouden aan een papieren werkelijkheid, maar wordt gezocht naar een aanpak die in de praktijk ook werkelijk werkt voor mensen.

Juist daarom is het van belang dat ook Maastricht zich de vraag stelt of een vergelijkbare benadering hier onderzocht zou moeten worden, temeer omdat Maastricht zich via ondertekening van het G40-manifest [Geen pleisters meer!](#) heeft verbonden aan de gedachte dat inwoners recht hebben op voldoende en voorspelbaar inkomen en dat gemeenten drempels moeten verlagen, regelingen moeten vereenvoudigen en meer vanuit vertrouwen moeten handelen. Tegen die achtergrond wil de SP het college vragen of zij bereid is om ook voor Maastricht serieus te onderzoeken of een dergelijke aanpak mogelijk en wenselijk is.

1. Is uw college bekend met het Wageningse voorbeeld van het Maatschappelijk Meedoen Budget, waarbij meerdere minimaregelingen zijn vervangen door een meer integrale vorm van inkomensondersteuning, en hoe beoordeelt uw college deze aanpak?
2. Hoe beoordeelt het college de toegankelijkheid, overzichtelijkheid en effectiviteit van het huidige Maastrichtse stelsel van minimaregelingen en inkomensondersteuning?
3. In hoeverre heeft het college zicht op het bereik en niet-gebruik van bestaande gemeentelijke regelingen voor inwoners met een laag inkomen, en welke knelpunten ziet het college daarbij in de praktijk?
4. Op welke wijze geeft het college op dit moment concreet uitvoering aan de uitgangspunten uit het door Maastricht mede-ondertekende G40-manifest *Geen pleisters meer!*, in het bijzonder waar het gaat om inkomenszekerheid, het verlagen van drempels en het vereenvoudigen van ondersteuning?
5. Is het college bereid te onderzoeken of ook in Maastricht een meer integrale vorm van inkomensondersteuning mogelijk en wenselijk is, naar voorbeeld van – of sterk geïnspireerd door – de gemeente Wageningen? Zo ja, welke aspecten wil het college daarbij betrekken, en wanneer mag de raad de uitkomsten van dat onderzoek verwachten? Zo nee, waarom niet?
6. Welke (andere) mogelijkheden ziet het college om bestaande Maastrichtse minimaregelingen meer samenhangend, eenvoudiger en toegankelijker in te richten, zodat inwoners minder administratieve lasten ervaren en meer zekerheid krijgen?
7. Is het college bereid de raad te informeren over de mogelijkheden, belemmeringen en eventuele vervolgstappen om in Maastricht te komen tot eenvoudiger en menswaardiger inkomensondersteuning? Zo ja, op welke termijn kan de raad deze terugkoppeling ontvangen? Zo nee, waarom niet?

Hoogachtend,

Stephanie Blom
Raadslid SP